

3 Cena numeru
centy w Krakowie, w Podgórzu i na prowincji.

PRENUMERATA:

Miesięcznie w Krakowie (z dostawą do domu) K 1-60
na prowincji z przesyłką pocztową 1-60
Prenumerata za granicą: msk. 1-50, frk. 2-., rb. 1-.

Pojedyncze egzemplarze nabywać można we wszystkich agencjach piśmi i na wszystkich dworcach kolej.

NOWINY

DIENNIK NIEZAWISŁY DEMOKRATYCZNY ILLUSTROWANY

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, ulica Wińska 1

Telefon 340.

Ekspedycja „Nowin”: ulica Wińska 2.

REDAKTOR NACZELNY

LUDWIK SZCZEPAŃSKI

Wiadomości prasne, telefoniczne i listownie przyjmuje Redakcja (Telefon Nr. 340) od godziny 9 rano do 8 wieczorem w biurze ulica Wińska 2. Rekopisy nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej.

Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincji.

Przed odroczeniem lub rozwiązaniem Izby.

Dramatyczne dni dla parlamentu. — Czesi przeciw rządowi. — Czy odroczenie czy rozwiązanie?

W państwie niespodzianek, jakim jest Austria, wydarzyła się nowa niespodzianka: stanąłby na głowie paradygmaty rozwiązania Izby posłów w najbliższych dniach.

Izba jest co prawda oddawna dojrzała do rozwiązania: nie ma w niej bowiem większości dla przeprowadzenia wielkich spraw reformy finansowej (nowe podatki) socjalno-politycznej ustawy o ubezpieczeniu. Ale te sprawy wchodzi dopiero w jesienną porządek obrad Izby posłów. Obecnie zatem między rządem a Izbą powstał skutkiem opozycji Unii Słowiańskiej, która obstręła odroczenie uchwalenie powołanego budżetu i kredytów na wojsko, uchwalonych przez delegację „Unia Słowiańska” — mimo zabiegów prezydentem Koła Polskiego uchwalenia wczoraj po południu wytrwał na stanowisku stanowczo opozycyjnym, (a to dlatego, że czasy poslowie nie mają żadnych zobowiązań do zadośćuczynienia wezwaniemu rządowi, bo przez niezasadzoną obstrukcję nie niebezpieczeństwa w sejmach czeskich i morawskich całe życie polityczne tych krajów cierpi), więc nie ma widoków, aby konieczności państwa na czas zostały uchwalone.

Bar. Bienenrath, który już od cesarza uzyskał pełną pełnomocnictwa, zapowiedział „wyciągnięcie konsekwencji”. Mogą one być trojaki: 1) nastąpienie gabinetu — ale to jest wykluczone; 2) rozwiązanie Izby; 3) stan ex lege lub rząd za pomocą § 14.

Decyzja w tej mierze nastąpi zapewne dopiero w poniedziałek. Bo bar. Bienenrath chce jeszcze spróbować czy nie uda się złamać obstrukcji w komisji budżetowej, nadto cesarz nie życzy sobie wybuchu przesilenia podczas obecnej gościnności cesarza niemieckiego w Wiedniu.

Jakkolwiek w kołach poselskich przeważa uważa rozwinięcie Izby za niemożliwe, sądzimy, że teraz nie przyszło do tej ostateczności, lecz nastąpi tylko odroczenie Izby, a chyba później rozwiązanie. Należy bowiem niechybnie nie zyskał na nowych wyborach.

Ruch wyborczy w Krakowie.

W podjęciu samostanowienia akty wyborczej przez Związek urzędników, widzieć należy objaw symptomatyczny, zamieniony, donoszący o zwykłego nieporozumienia i antagonizmie na tle wyborczym. Akty urzędników demokratów domagają się z pewnością istnienia w mieście wśród ogółu demokratów niezadowolonych z postępowania i z rządów stronnictwa demokratycznego. Od dawna zarząd tego stronnictwa uchodzi za sztab „generałów bez armii”; tylko w czasie wyborów bywało dowiadują się, że istnieje stronnictwo, tylko w chwili walki o mandaty, na które apetytów nie brak, po czym są monetry krzyczą, apelowali do wyborców i gniwali. Zresztą drzemka na laurach w błądym przewidywaniu swej potęgi cośnie kierowników nędzy demokratów latino jest to stronnictwo *czteropopłusznikowe*, bo wszystko uchwała się i robi w ujem na tajnych konwentach w drodze *bezpośrednich* faktów między menarami, z wykluczeniem *pospolitej*. Zamiast wyborów mamy system *dominacji*; on zaś dr. Bandrowski na konwentach zdecydował, to stać się musi, o ile oczywiście właściciel dziennika stronnictwa *czteropopłusznikowy*.

Znaczniki z wyborami partia nie utrzymuje żadnej. Zależy ona jest to „demokracja”, której posłowie przez czerstwy lata ani jednego zgromadzenia swoich wyborców nie zwołali! W polityce zarówno lokalnej jak szerszej, o ile odzwierciedla się ona na szpalach organu stronnictwa, niejednokrotnie zauważyć się daje brak orientacji i przewaga osobowości ambicji i ambicji. A jak w sprawie niekiedy reformy wyborczej przywódcy stronnictwa (przez z dr. Grossen) karłowato trzymają się obecnego marne systemu, jest również zbyt znane, choć po-

stępowymi fruzesami przez „Nową Reformę” maskowane.

Nie dziw, że przeciw takiej demokracji bódzi się protest wśród demokratów. Akcja urzędników jest tego protestu dobitnym wyrazem — i aczkolwiek urzędnicy stanowią wyłącznie zawodem stanowisku (co nie jest racjonalne), akcja ich w mieście wśród inteligencji poważniejszą sobie zdobyła sympatię.

Posiedzenia komitetu urzędniczego (poafne) odbyło się wczoraj. Uchwalono rozdział mandatów według następującego klucza: 1 mandat dla prof. uniwersyteckiego, 1 mandat dla kleru, 2 mandaty dla urz. kolejowych, 1 mandat dla sądu, 1 mandat dla poczty, 1 mandat dla instytucji finans. 1 mandat dla innych dyktatorów, 2 dla nauczycieli.

Ułożono też *edzwę wyborczą*, która w najbliższym czasie ogłoszona zostanie.

Wśród urzędników kolejowych występują następujące kandydatury: pp. Twarog, Tabaczynski, Go, Pella, Potocki, dra Banaszkiewicza i Bromowicza.

Zebrań pocztowców. Wczoraj w klubie poczt. odbyło się zebranie „Związku urzędników poczt.” celem omówienia kandydatury urzędnika pocztowego do rady. Jako kandydatów wymieniano pp. Knyca, Millera, Heinricha i Halucha. Radca dworu Biliński oświadczył, że nie ubiega się o mandat, przyznany pocztowcom. W problem, drugiem głosowaniu p. Haluch, prezes „Związku poczt.” otrzymał 49 głosów na 79 głoszących, zatem uchwalono jego kandydaturę. Zebranie przetrwało się do godz. 1 ej w nocy.

Wybory w Kole rekodzielników.

Wybory w tem Kole zapowiadają się bardzo interesujące i rozegra się tu walka niezwykle gwałtowna między dwoma obozami. Przeważna większość wyborców nie chce zgodzić się na to, aby komitet ścisłości i obszerniejszy ustanawiał kandydatury, lecz domaga się aby ogólny zgrom. rekodzielników decydował o kandydaturach. Mimo opozycji kilku przywódców wiec ogólny rekodzielników zwolany zostanie w poniedziałek o 8 ej na Kotłowie — i na tem zebrań zapadła dopiero definitywna uchwała, za której podjętą większość wyborców w tem Kole. Jest ich 476, w czem 292 katolików, 183 izraelitów. Wśród katolików największą ilością głosów rozporządzą rzecznicy (60) i krupcy (50) i malarze.

W komisję ścisłości w tym ogólny ogólny reprezentowaną jest tylko 8 głosami, żądano po przedstawienia kandydatur pp. Kosobuckiego i Bialika, (a mówią też, że ewentualnie w miejsce p. Bialika wyłoni się kandydatura izr. p. Steinberga). Natomiast jak słychać wśród mas wyborców podnoszone są kandydatury pp. Wajdy i Siemka, jako najpopulniejszych osobistości. Jak się syntetycznie ostatecznie ukształtują, dziś jeszcze mimo bliskiego terminu wyborów (we środę), przewidzieć nie można. Decydujący będzie w tej mierze ogólny wiec rekodzielników w poniedziałek.

Na Nowej Wsi.

Wczoraj o godz. 7-jej wieczorem odbyło się zgromadzenie wyborców z dzielnicy Nowa Wś. Ważne w nim udział wzięło 110 osób, między innymi bardzo liczny zastęp p. wybranych. Zgromadzenie przewodniczył p. Walerjan Leśniowski, obywateli sekretarza sprawował J. Szczepański.

Kandydat p. Tomasz Bojasa, zabrawszy głos, awdował się najpierw do p. dra Karola Krutwickiego, zapowiadając go o wysłaniem znaczku i powołaniu, które dlań zabiora mimo walki wyborczej. Zwracając się zaś do wyborców, oświadczył: Znać musie panowie i państwo, że ja jestem z was, że z wasi wygłoszę nie pracować, zacząłem, dziś stać między wami, jako wasz wygłoszący. Znać mi są potrzeby daniel, któryś i daniel, mi dane ja zastępować, to mogę Was zaprosić, byście obecne materiały należało. Na całym pospolitym, chęć pracować dla dobra tej dzielnicy, pamiętając o tem, że jako Polak i chrześcijanin, mam do spełnienia obowiązki państwowe.

Przewidywano, że przyjęto oświadczenia. Pan dr. Krutwicki odzyskał się p. Bojasa, zapowiadając o swoim takto stanowisku i podziękował za lojalne traktowanie go, jako kontrkandydata.

OGŁOSZENIA

na wiersz po 10 kal., za każdy następny wiersz po 12 kal.; drobne ogłoszenia po 4 kal. od wiersza (minimum 50 kal.). Nadane za wiersz po 10 kal. 50 kal. pod na każdej stronie po K 6 —, półpół K 4 —, załącznik K 20 —, za tytuł.

Wszystkie ogłoszenia w „Nowin” p. M. BOPCZYK.

Administracja „NOWIN”: ul. Wińska 2

otwarta od godz. 8 rano do godz. 8 wieczorem.

Na Lewy Świat i Ekspedycja: Agencja Sokolowskiego, Pasaż Hausmana 2.

Zhrdnia dwu służących. (Patrz artykuł).

Pierwszy z mówców p. Janas poparł kandydaturę p. Bojasa. Pan Strużyński wypowiada przyjemne zdanie, jakiegożżem, wywoławszy przemówień obydwu kandydatów. Nie pamiata on jeszcze, aby na zgromadzeniu przedwyborczym dwaj przeciwnicy podawali sobie ręce na znak wzajemnego szacunku i szacunku. — W dalszym ciągu swego dłuższego przemówienia poleca kandydaturę p. Bojasa.

Pan dr. Gross przedstawił kandydata p. Bojasa, jako rasowego właściciela, który o lokatorów swych dba, nie dąży do ich wyzysku.

Na interpelację p. E. Karasia, dlaczego p. Bojasa nie przyszedł na wiec publiczny w dniu 19 marca b. r., odpowiada p. Strużyński, że także, iż p. Bojasa nie przyszedł, bo byłby dat sposobem wyborcom do ogłoszenia go w tenże kandydat. Z drugiej strony może lepiej, że nie przyszedł, bo wobec niechęci in-

stancji, jakie tam p. Rosenzweig przeciwko niemu wypowiedział, wiec ten nie nastąpił na to, aby tak uczciwy kandydat zaszczycał go swoją obecnością.

Przemawiał jeszcze pp. Zajac, Traczewski, Radzi, Bojasa Józef i Wachel, który przedstawił kandydata, jako prawego katolika i Polaka. — Z tych li- cznych przemówień dowiedzieli się wyborcy, jakich niegodziwych środków używają przeciwnicy kandydatury p. Bojasa, celom preferowania kontrkandydata. Przytoczone liczne przykłady knowania głosów.

Odczytano przez sekretarza rezolucja brami.

Zgromadzenie na przedwyborczym zebraniu odbyło w Nowej Wsi, uchwalając, a całej sile poprzeć kandydaturę p. Tomasza Bojasa i oddać mu swój głos.

Zgromadzenie z samych wyborców się składając, miało przebieg bardzo powatny.

Kotka pani Baraton.

W miasteczku Niorrt wszyscy znali przedliczną angorską kotkę Mimi, należąca do pani Baraton, wdowy po kapcu, który handlował towarami meblowymi.

Była to kotka angorska, trójkolorowa, jak koty Hiszpańskie; t. j. miała długą jedwabistą sierść o kolorach mieszanych — czarnym, białym i rudym, miała okrągłą głowę, zakończoną krótkimi zgrabnymi uszami, zwiniętymi w trójkątny rożek, po którym za łada najmniejszą powiewem przecho- dziły drżenia, oraz przepiękne jasne fioletowate źrenice o dziwnym nie określonym nie kocim wyrazie.

Jej wysmukły, gibki grzbiet, zakończony ogonem z trzymfalną kitką, wyginał się w łuk za każdą pieszczotą, gdy oczy zielone nawpół przymknięte, o owładnięciu spojrzaniem, miały zawsze wyraz porażający we śnie rozkoszy.

Dodajemy, że mimo lat poszanowania godnych, Mimi zachowała całą wesołość i swawolę młodego ciutego wieku.

Wystarczająco powściągnięta na nitce kawałek papieru, zaczynała się bawić rozkosznie.

Pani Baraton marzyła nieraz o tem, w jaki sposób mogłaby utwierdzić podłogę kształty swo-

jej ukochoanej Mimi, ale niestety, w Niorrt nie było artysty, któryby spróbował temu zadaniu. A tymczasem Mimi starzała się i mogł nadejść dzień trzeci, gdy niepodległa Mimi pociągnie się ostatecznie westchnieniem, by wrócić do rajów kosmicznych, oczyszczonych przez Ind Egipską wzdłuż brzo- gów Nilu. Na taką myśl czy pani Baraton na- pelniały się łzami. O gdyby chociaż w jakikol- wiek sposób zachować obraz ubóstwianej kici!

Gdy pewnego dnia wyłaza skryte pragnienia swego serca przed emerytowanym kapitanem ki- rasierów Gonzaile, krzepkie łono kapitana za- drgało współczuciem i ten szlachetny, żołnierz — rzekł, głosząc jedwabistą sierść koci.

A widzi pani, pani Baraton, ja na miesiąc pani karalamy wprost odfotografować Mimi, tym prostym sposobem miałaby pani ją w kilku po- zach, stojącą, siedzącą, biegnącą i t. p. w różnych ułożeniach. Podług mnie, to nawet lepiej, jak jeden zimny ostry portret.

— Oczywiście, panie kapitanie, myślałam już o tem nieraz, ale fotografistę jest tak mar- ny. Spójrzaj pan tylko na nieboszczyka mego me- za, pan Baraton, jakże malpę on z niego zrobił?

Co prawda, to prawda, ale może maż pani jest dobrze uchwyciony, w każdym razie to co mo- gło być dobrem dla takiej mały, jak pan Bara-

BIBULKI DO PAPIEROSÓW

CZUWAJ!

w książeczkach i opakowaniu patentowym

poleca:
znana:
fabryka
tutek i:
bibulek
cygare-
towych

Rudolfa Herliczki

W KRAKOWIE

WZORY

na żądanie

DARMO

i opłatnie.

Już rama firma ciesząca się światową renomą daje zupełną gwarancję za dobroć gatunku

Buciki Maryni.

Milam słodką, Maryni.
Była to taka sobie zwykła Marynia, jakich tysiące służy po domach naszych. Ni ładna, ni brzydka, ni zła, ni dobra — niczem się nie wyróżniała — jedna z szarego tłumu tych istot, o których się wie, że są, ale o ich osobowości, aspiracjach — wcale się nie myśli...

Słuszenie! Marynia i aspiracje. Całkiem niedopowiednio zestawienie!

A jednak... Marynia miała swoje aspiracje... swój ideał, do którego wbrew trudnościom i przeszkodom dążyła wytrwale.

Idealem tym były — buciki!

Tak, buciki!...
Takie mięsiste, delikatne buciki z cielecą skórki, z gumami po obu stronach, na wysokich obcasach, bez podków.

Dziwić się państwo i myśleć powie!

— Jakże może być dla kogoś ideałem rzecz tak łatwa do osiągnięcia? Przecież Marynia mogła sobie kupić buciki!..

Oda myślała się bardzo! Marynia kupić sobie buciki nie mogła... a raczej nie było jej wolno.

Pomiedzy nią a jej ideałem wykopywał nieporęczny, przepaść konserwatywnej zasady jej matki, przedmiejskiej gospodyni, która stawała się przeszkodą przy obyczajach pracownic, nie pozwalając córce na żadne innowacje.

Wszystkie Kupczanki a delada, przedlada, chodily w porządnym, gospodarskim butach a cholewami, podkutych podkówkami, jak się należy, to i Marynia nie bdyła ich zamiastem na żadne mięsiste wytrębaki.

Później były próby i lamenty córki! Matka nie pozwalała!

Aż oto — stał się cud!

Opatrzność ułatwiała jej snuć nad nieboga... Marynia otrzymała pozwolenie na kupno bucików.

Ja w tym wypadku odegrałam tylko narzędzie Opatrzności. Przedstawiłam matce, że tak ze względu na rywanie podkówkami podłóg, jak i na uciążliwy nasz nerw stótek, oraz charakterystyczną woń tego, szreści, w innych warunkach bardzo stanowowego obuwia — nie mogę się zgodzić, aby Marynia nosiła je u mnie i że od tej zmiany czynię zależnem pozostawienie jej nóg w obuwku.

Niezłomność zasad konserwatywnych ustąpiła oportunistycznemu wygodom.

Marynia dostała buciki!

Nie!... Pióro może stanowczo niezdolne odzwierciedlić pierwszy chwila radości jej ujęcia. Ideal się złcił!

Przyzwała niedziela.

Niedzieli też Marynia wycekiwała jak abawienia. Bo... przecież nie sposób było widać bucików po raz pierwszy gdziekolwiek jak do kościoła...

Peszla Marynia.

Pozostł i ja do tego samego kościoła, bo w małym mieszkaniu nie było innego.

Po powrocie widzę, że Marynia nie się kręci koło mnie, chrapka, nachodzi... Widać ma coś na sercu, a czy to nie mnie się wypowiedzieć, czy też czeka, abym ja zaczęła...

Wreszcie, nie mogąc się doczekać, zaczyna mami:

— Proszę pani, słyszała to pani, jak dzisiaj szmer aszeli po całym kościele? Huczalo to jak pasczoly w ule... Nieprawda, co?

Patrz na nią zdziwiona, bo niczego podobnego nie zauważyłam.

Nie słyszałam — mówię — a cóś to się działo takiego nadzwyczajnego?

Widzę, że Marynia jest obrażona i patrzy na mnie rozniewconie z urazą i niedowierzaniem:

— Ej, pani tylko tak naumyślnie mówię!.. Gdzieby szła pani nie zauważyć? Przecież całkiem kościół, co było indzi i państwa — od ołtarza, aż do drzwi — to nie, ino wcał na mnie patrzyło — a chyba się ku sobie, a szumalo. Widaćle też Marynkę?.. No, no, widaćle... Jakle to ona buciki na nogi wzięła! Strach, proszę pani, co na ludzi, Matko Boska!.. Ani

ton, nie wystarczy tak pięknej angorskiej kotce, jaka jest Mimi. Pani koniecznie powinna jechać do Paryża.

— Do Paryża, o Boże z nieba! Ależ nigdy noga moja tam nie postąpiła!

— Jesteś jeden powód więcej do odbicia tej podróży. Niech mi pani wierzy, pani Baraton, ja, którego nie już nie zadowolą i nie zachwycą, podczas mojego ostatniego pobytu w stolicy znalazłem oscarowany. Przechodząc ulicą Rivoli i widzę coś w jednym z kramów wystawę pewnego sklepu niedaleko Palais Royal, fotografie prawdziwie przednych kotów. Jedne z nich czytały gazety, inne znow wyciągały głowy z wieńców róż...

— Ach, jakżeś cennie byłoby Mimi między różami!

— Słuchaj pani, niektóre jady obiad, przykryte do połowy serwatka, wianąca koło szyi, krótko mówiąc, we wszystkich najtrudniejszych pozach oddane były z wyprzedzającą dokładnością i wdziękiem. Niby pod pretekstem dowiedzenia się coby to do niego nie zobowiązałem — wstałam do sklepu. Tam mnie poinformowali. Okazuje się, że jest dużo fotografów w Paryżu, którzy przygotowują klisze tego rodzaju. Mają podobno

się to modlono, ani kęśdaś ściechało, ino cieniem na moje buciki patrzyło!

Słuszenie, głupia Maryni! Jej się zdawało, że dla całego świata nie było ważniejsze, bardziej interesującej kwestii, nad jej buciki, których z pewnością nikt, prócz co najwyżej, kilka najbliższych stojących dżelozat nie zauważył.

Jednak Maryni nie byłaby o tem przekonana najznakomitsza wymowa, najsilniejsza argumentacja!

Dla niej — jej buciki były punktem kulminacyjnym bytu, istnienia... I to swoje subiektywne wrażenie przenosiła na zewnątrz, z niesłuszną pewnością przypisywała je całemu światu!

— Nieprawda?... słuszenie! Marynia?..

A jednak... pomysłom chwilę... czy i w naszym życiu nie znalazłbyśmy takich bucików Maryni?

— Czy nie jest tak Marynia elegancka — strojna, która ostatni, z trudem może pozycyony grosz, wyrzuci na fatalistki?.. No jakże?.. przecież obrac się ma! Wszyscy na nią patrz!.. Imponuje światu swojemi toaletami!

Czy daleko od niej obłąkany krykacz polityczny, gonący za popularnością?

Czy nie jest do niej polebny urzędnik ugłnający przed przełożonym głośną karku, niekiedy się do intrzy, światówek — byle się pannać choć o jeden stopień... byle trochę wyżej, skąd świat go lepiej zobaczy... byle temu światu błysnął odznaczeniem, orderem?..

Buciki Maryni! Wszystko, wszystko... to tylko buciki Maryni!

Są tuż wszystkie nasze tak liczne analityki, próśnaki, gonienie za sławą, rozgłosom. Każdy z swoim wyobrażeniem znaczenia, wielki, kaszlem się zda je, że czerem światu imponuje, że jest jego środkiem!

Buciki Maryni!

Z kraju.

Wadowice (Odczyt prof. Klimy. — Drugi czerok śmierci. — Zmiana prezydenta sądu obwodowego).

Dnia 19. bm. miał odczyt prof. Klimy o „Historii klasztoru w Zbrzydowicach”. Zdał sprawę z tego odczytu to zadanie trudne, bo prof. Klimy tym razem obdłóg od tematu i gnił się w szczegółach. Jednak historyk wrażliwy i subtelny, jest zarazem twórcą szeregów prac świadczących o wiedzy rozelegiej.

Dnia 14 i 15 bm. odbyła się rozprawa przed ławą sędziów przysięgłych przeciw Marciniowi Godziemskiemu z Obronnej, który dnia 28 kwietnia 1910 roku zamordował nożem Michała i Maryę Kukłków w Przybrowie. Zamordowani byli jego wujostem, a przyczyną mordu były zatargi i ciągle procesa o rozdział gruntu, który posiadali wspólnie.

Trybunałowi przewodniczył radca Majewski, oskarżał zaskarżonego dr. Lewandowski, a bronił oskarżonego adw. dr. Korn. Oskarżony przez cały czas rozprawy adawał wargata i na pytania zupełnie nie odpowiadał.

Przysięgli 8 głosami potwierdzili pytanie w kierunku morderstwa a trybunał na podstawie werdyktu przysięgłych skazał go na śmierć przez powieszenie. — Jest to już drugi wyrok śmierci w bieżącej kadencji.

W sferach sądowych krąży pogłoska, że w razie nominacji radcy dworu dra Stawarskiego na prezidenta kraj sądu cywilnego w Krakowie prezydentem sądu obwodowego w Wadowicach zostanie zamianowany inspektor dla sądów w zachodniej Galicji starszy radca Stanisław Krywicki.

Z Niepolomic. (W sprawie Kopca grunwaldzkiego. — Odczyt). W niedziele dnia 28 odbędzie się w sali tutejszego „Sokoła” wiec w sprawie pamiętkowego Kopca grunwaldzkiego, który stanie w pobliżu naszego miasteczka, a dnia 25 b. m. w sobotę po południu wygłosi adwokat tutejszy dr. Baumfeld odczyt: „Z przeszłości Niepolomic”. Dochód z odczytu dr. Baumfeld przeznaczy na kosztą, połączone ze sypaniem Kopca grunwaldzkiego.

duzo u siebie kotów, studysją szczegółowo wtyczki tej tajemniczej ich życia, jedna chłopa, paff i w okamgntu ich chwytają naturę. Pani powinna pójść do którego z takich artystów i przekonasz się. On odzwiercy Mimi we wszystkich pozach, o jakich pani marzy.

— Pani kapitanie — wykryknieła rozentuzjowana pani Baraton — dales mi pna niezrównana radę! Jadę do Paryża.

Następnego dnia gośna pani kaprowa w czepek z kwiatami i z Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Po długiej wędrówce po ulicach i licznych pytaniach, zwróciła się do Mimi, osadzona w eleganckim koszyku, wsiada do pociągu. Podróż odbyła się bez żadnych przeszkód i wypadków, z wyjątkiem tylko jednej chwili, gdy Mimi, chcąc obejrzeć okolicę, podniosła okrycie koszyka, co nie przeszło bez wywołania pewnego przestrachu u podróżnych, znajdujących się w wagonie.

Po przybyciu do Paryża pani Baraton wzięła koszyk, w którym siedziała Mimi i nala się w kierunku sklepów, przed kapitaną wskazanych.

Sprawa Trudnowskiego.

W dalszym ciągu wczorajszej rozprawy obrońca dr. Marek przedłożył kilka arkuszy obejmujących elaborat z nowymi wnioskami dowodowymi, przyczem żądał wykluczenia jawności. Na tajność rozprawy jednak trybunał nie zgodził się.

Dr. Marek oświadcza, że koniecznem jest zbadanie organizacji Związku i przysięgi Trudnowskiego z jednej a śpiegostwa Rybaka z drugiej strony. Obrona twierdzi, że Rybak był prawą ręką rotnistarszą Torczanowicza, siedział się z nim w Katowicach, a w „ochranie” był osobistością znaną.

Wnioski, przedstawione przez dra Marka, obejmują powołanie świadków na następujące okoliczności:

1) Że Rybak żył w dostatku, nie w biedzie. Ma to odpowiednio kilkunastu świadków.

2) Że Rybak w stosunkach z ludźmi i w operowaniu pieniędzmi partyjnymi postępował nierzetelnie, że nawiązał pewną osobę do wykradzenia adresu „Przeglądu ludu”.

3) Że na dzień świąteczny, wydobycy z „ochranu” w r. 1910 znajdował się osoba osoby Rybaka i jego pracy śpiegawczej, spotkał z rotnistrem Torczanowiczem itd. — P. Wacław Rodziewicz z Paryża na zeznaniu, że pewien jego znajomy był naczelnym świadkiem zjazdu Rybaka z rotnistrem zamkarnym rybakiej Torczanowiczem w Katowicach.

4) Że Rybak zostawał w stosunkach z aresztowanymi na Jasnej Górze Paulinami, Dąmrynem i Bazylim, zeznał na jeden z profesorów gimnazjalnych ze Lwowa, któremu Rybak pewnego razu zaproponował, ażeby przy pomocy tychże księży urządził na Jasnej Górze skład druków N. Z. R. Fakt ten potwierdził nadto świadek p. Warcholik z Krakowa, któremu Rybak raz oświadczył, że bawi u niego pewien Paulin, z którym omawiają skład partyjnych druków na Jasnej Górze etc. etc.

Na te i jeszcze inne wzyły przytoczone okoliczności zeznawał na ogółem 27 świadków, a mianowicie pp.: Kordzik Witold, Kolasówna Marynia, Zaleska M., Kozielewski I., Saga Fr. N. Warcholik, Tarczyński T., Józef Okolowicz, Skoczylas L., Chłacki W., Ignacy Drobowski, E. Bobrowski, Artur Grzesicki, Michał Walenty, Rowniak Stanisław, Szczepkowski Ludomir, W. Makowski, Fr. Pitulko, Mikulski Kl., Czuchro Jędrzej, N. Nowicki, Zośka Wyszakowska, a nadto ci świadkowie, których nazwisk ze względu na stosunki w Królestwie w myśl wywodów obrońcy nie podajemy.

Dr. Szalay: Dzisiaj pod koniec rozprawy nasze się zmieniały. Obrońca dr. Marek stał się oskarżycielem człowieka, który już broń nie może, ja stałem się obrońcą nieboszczyka! Procedura karna pozostawia obrońcy 8 dni czasu do rozpatrzenia aktu oskarżenia.

Wobec i ja będę domagał się 8 dni czasu, gdyż dzisiaj jeszcze w sprawie tak obszernego elaboratu dra Marka oświadczyć się nie mogę. Na wnioski dowodowe w zasadzie się zgadzam. Odrzucę mowę jednak wniosek odczytania aktu oskarżenia prokuratury warszawskiej, nie uznaję bowiem prawdziwości tego tendencyjnego aktu, specjalnie dla sprawy sądu rosyjskiego konstruowanego. Dalej sprzeciwiam się tym wnioskom, które zmierzają do rozstrzygnięcia postępowania z ludźmi człowieka, który nie broń nie może.

Przewodniczący oświadcza, że zostawia zarówno prokuratury, jak i zastępcy strony przywratnej czas do końca jutrzejszej rozprawy do rozpatrzenia przedłożonych przez dra Marka wniosków dowodowych i oświadczenia się co do nich.

Na tem rozprawę przerywano do godz. 9 rano w piątek.

Dziwoty dzień rozprawy.

Na wstępie dzisiejszej rozprawy przewodniczący zarządził konfrontację świadka N. N. z p. Huetową.

Przewodniczący: Proszę pani zeznać tu-

ponnrej, w akamietnej czapce na głowie oraz białych w złotej oprawie.

— Czego pani sobie życzy?

— Pani, przychodzę o Mimi.

— Czem mogę służyć? — zdumionym głosem zapytał stary pan, któremu ze zdziwienia aż skłó spadły z oczów.

— Niech mi zrobi Mimi! — Mimi, wie pan? Ale chciałam, aby to było zrobione natychmiast, gdyż jestem bardzo znudzona.

Ostatnie pytanie pani wyłomczyło o co chodzi?

— A zatem! Cóż, aby mi pani zrobił Mimi trzy razy stojącą, trzy razy siedzącą i trzy razy leżącą.

Nie wiemy, jak cieżgiondy urzędnik wyłomczył sobie propozycję, ale zacerwieniony z obrażenia, spasił z hałasem okienko, prawie na nos pani Baraton, która nie rozumiejąc, co to znaczy, zaczęła gwałtownie stukać do okienka, wołając błagalnym głosem:

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

Panie, pani, słuchaj pani, jeśli się pana spieszy, zrobił mi pan Mimi chociaż raz jeden!

taj świadek N. N., że pani z okazji podjęcia przez Rybaka w imieniu pani jakichś pieniędzy, wyraził się miała „że Rybak jest to skończył, wyraził i tylko ze względu na chorą córkę nie robi z tego użytku?”

Świadek p. Huetowa stanowczo temu zaprzecza. (Świadek mimo to pozostaje przy swoich zeznaniach).

Przewodniczący poleca wprowadzić świadka R. Stopę, słuchanego przed kilkunastu dniami. Po chwili zjawia się Stopa w towarzystwie trzech żołnierzy z najczystymi bagietkami. (Jak wiadomo, Stopa siedzi w więzieniu jawkowskim).

Przewodniczący: Czy pan był już słuchany w sprawie Trudnowskiego przed władze jawkowską?

Świadek milczy.

Przewodniczący odczytuje mu dwa protokoły, spisane z jakimś Romanem Stopą przed władze jawkowskie. Świadek milczy dalej; nie umie też wytłumaczyć i innych sprzeczności. Farmaceutyka ani Trudnowskiego nie zna!

Przewodniczący konstatacja, że jest to znowu sprzeczność z zeznaniami Sadowskiego.

Świadek Gustaw Galas, lat 26, zjawia się w ubraniu więziennem; odsiadyuje obecnie karę więzienia w Jasle. Świadek siedział w więzieniu ub. r. razem z Sadowskim i Stopą w jednej celi w więzieniu krakowskim. — Przebiegu rozmowy między Sadowskim a Stopą nie pamięta.

Z kolei odczytał przewodniczący zeznanie Fr. Kaszyca i Chaima Markowicza, który także wraz z Stopą i Sadowskim siedzieli w jednej celi, ale i oni nie słyszeli ich rozmowy.

Świadek Marya Sadowska, lat 76, matka oskarżonego zaprzeczająca zeznanie, że we wrześniu b. r. przyjechała do Krakowa. Pewnego dnia zjawia się u niej Stopa i zapytał, czy nie zna Farmaceutyka, a czy odpowiadała, że nie, powiedziała, że gdyby Farmaceutyk zeznał, że w dniu krytycznym był razem z jej synem, to Michał (oskarżony) będzie odpowiadał z wolnej stopy, przyczem dodał, że „ja postaram się o jakiegos Farmaceutyka, który to zezna za parę koron”. — Świadek oświadczył wówczas Stopie, że nie chce żadnych fałszywych świadków w obronie syna. Wtedy oświadczył, że jeżeli mu świadek nie da 10 koron, to syna wada do 4 i 4 lata do więzienia! P. Sadowska dała mu 1 koronę na obiad, chce się po pozbyć. Po kilku dniach otrzymała od Stopy list z tem samem żądaniem. Z listem tym zwróciła się do dra Marka, który go zdeponował w sądzie.

Stopa zaprzeczył by kiedykolwiek otrzymał jakieś pieniądze od pani Sadowskiej lub by pisał do niej list.

Świadek Sadowska: Człowieku, jak możesz tak mówić...

Dr. Marek: Niech pani do niego się nie odzywa.

Świadek Ludwik Skoczylas, prof. gimnazjum, kiedy Rybaka poznał, ten był w

